

Z Foxíkova zápisníku

Jedeš, abys dojel

Ahoj kamarádi,

prázdniny utekly jak voda v potoce, co protéká naším lesem. Řeknu vám kamarádi, že už byl nejvyšší čas. V našem polesí bylo lidí víc jak zajíců a veverek dohromady. Chodili sem i tam, nahoru i dolů, doprava i doleva, na sever i na jih. Zkrátka to bylo to největší hemžení, jaké si jen dovedete představit. I mravenec Ferda odjel s Beruškou na prázdniny do města, jinak by ho některý z těch človíčků určitě zašlápl. Naše rodinka si lesa užívala až v noci. To se zase vrátilo to krásné „šumivé“ ticho, které umí udělat jenom naše vzrostlé a košaté stromy, společně s hebkým a důstojně se vlnícím kobercem luční trávy. A za takových večerů jsem vycházel na své toulky s kamarády. Občas nás naše hry zavedly až na kraj lesa, kudy vede široká silnice. Lidé se po ní prohánějí v autech, na motorkách a kolech, a přitom si spolu nestačí ani popovídat. Spěchají, kdo ví kam a kdo ví proč, a zapomínají přitom na to nejdůležitější. Jestlipak kamarádi víte, co to je? Nevíte? Nic si z toho nedělejte, já to taky nevěděl, ale prozradila mi to moje maminka. Vždycky, když jsem někam odcházel, říkala mi: „Nezapomeň Foxíku, že na každé cestě je nejdůležitější dojet v pořádku. Kamkoliv jdeš, jdeš proto, abys došel“. Já vím, zní to tak

samozřejmě, až to vypadá jako zbytečná rada, ale věřte mi kamarádi, jako že šišky padají z výšky, tak tahle rada je ta nejdůležitější, jakou vám maminky a tatínkové můžou na cestu dát. A protože skončily prázdniny a všechno to „rojení“ aut, motorek a kol zase začalo nanovo, budu vám vyprávět jeden příběh, který se stal na silnici u našeho lesa.

Jednoho zářiového dne, v předvečer jeho devátých narozenin, když Pepíkovi skončila škola a on si doma napsal všechny úkoly, které mu paní učitelka uložila, rozhodl se, že si ještě vyjede na kole. Maminka to Pepíkovi dovolila, ale kladla mu na srdce, ať je do hodinky zpátky, protože už chystala večeři. Pepík to mamince slíbil a rychle běžel do sklepa, kde měl kolo uložené. Když vyšel před dům, zapnul si teplákovou bundu až ke krku, protože bylo chladněji než čekal. Čepici si otočil kšiltem dozadu, aby mu ji vítr nestrhnul a nasedl na kolo. Lehce se odrazil, dal nohy na šlapátka a vyjel.

Tak to vidíte kamarádi, příběh ještě ani pořádně nezačal a Pepík už zapomněl na tu nejdůležitější radu, o které jsem vám říkal. Vy ale určitě víte, co náš kamarád opomenul. Nebo ne? Ale děti, děti „pro pět ran do hlavy“, a to do slova a do písmene, to je přece nad slunce jasné. Přece pokud nejsme „na hlavu“, tak si na tu hlavu musíme nasadit cyklistickou přilbu. Žádná kšiltovka, i kdyby byla značková, nám nepomůže, když náhodou spadneme a narazíme hlavou třeba do stromu nebo na silnici. Copak my už to teď víme, ale co náš kamarád Pepík? Ten už uhání jak „splašené torpédo“ a na „nějakou“ přilbu si ani nevzpomene.

Pepík na kole projížděl místním parkem, pak odbočil na pískovou cestu, co vedla podél obchodního centra, a nakonec zamířil k neda-
lekému lesu. Aby se k němu dostal co nejrychleji a nemusel objíždět
celý blok domů, sjel s kolem na silnici a zařadil se mezi auta, která
mířila stejným směrem. Šlapalo se mu dobře a cesta pěkně ubíhala.
Jenom ho zlobily ty nešťastné kanálové vpusti, kterým musel pořád
vyhýbat a kličkovat přitom jak vyděšený zajíc. Sem tam na něj zatroubilo
nějaké auto a Pepík mu pozdrav opětoval nadšeným máváním. A čím víc
rukama na řidiče mával, tím víc na něj troubili a někteří na něj taky
mávali. No, zábava to byla náramná a Pepík byl nadšením bez sebe.

No tak vidíte kamarádi, věřili byste tomu, co ten Pepík, to t'ululum a moululum, vyvádí? Nevěřili, vid'te?! Nebo si taky myslíte, že je to taková zábava? Asi ne. Určitě ne! Vždyť my přece víme, že na silnici smíme s kolem teprve tehdy, když nám je nejméně 10 roků, a Pepíkovi přece bude zítra teprve 9 let. Ale nemyslete si, i kdyby mu těch deset bylo, tak to samo o sobě nestačí. K tomu, abychom se mohli stát opravdovými „řidiči“ jízdního kola, musíme taky znát spoustu pravidel, která na silnici platí. Takové to Pepíkovo splašené kličkování a mávání rukama, to na silnici nepatří. Kdyby to ten popleta věděl, tak by poznal, že ti řidiči mu netroubí a nemávají na pozdrav, ale že se na něj pěkně zlobí, protože jim kličkuje před auty. A to Pepíkovo mávání rukama taky nebyl moc dobrý nápad. Všechny řidiče, kteří jeli za ním tak popletl, že si mysleli, že chce odbočit tu doprava tu doleva. Zkrátka okolo toho

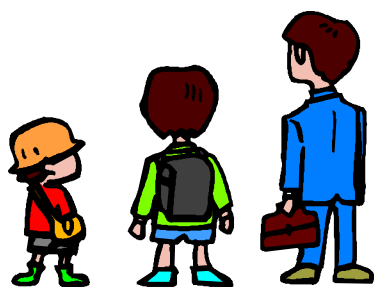
našeho kamaráda byl na silnici takový zmatek, jako 1. září před školou.

Konečně se Pepík dostal do lesa, kde si trochu odpočinul. Chvilku pozoroval veverka na stromě a ani si nevšimnul, že sluníčko zapadlo za obzor. Když se začal chystat k návratu, bylo už pořádné šero. Nasedl na kolo a po lesní cestě se blížil k silnici. Ve stejnou dobu k výjezdu z lesní cesty rychle přijíždělo osamělé osobní auto. Pepík ho dobře viděl. Rozsvícená světla automobilu protínala houstnoucí tmu a osvětlovala silnici před ním. Ale podle Pepíkova odhadu bylo ještě dost daleko. Šlápl proto silně do pedálů a vjel na vozovku. Pepík ani nevěděl, jak se to stalo, ale světla toho auta byla najednou neuvěřitelně blízko, a i když se snažil brzdit co to šlo, zvuk skřípějících brzd a pneumatik bylo to poslední, co si stačil uvědomit. Auto do něj narazilo obrovskou silou, která ho odhodila i s kolem daleko dopředu. Jeho kšiltovka skončila v trávě u silnice. Ticho, které nastalo těsně po nárazu, trvalo jen několik vteřin.

No řeknu vám kamarádi, ještě teď, když si na to vzpomenu, tak mi srdíčko buší jak splašené. Já jsem totiž celou tu patálii pozoroval z našeho lesa a přemýšlel jsem, jak je možné, že se to celé stalo. Jak je možné, že Pepík tak riskoval? Jak je možné, že řidič auta Pepíka neviděl? No jistě, napadlo mě, vždyť už byla skoro tma. A když je tma, tak vy lidé špatně vidíte. Proto si v noci musíte na cestu svítit a ještě si pomáhat všelijakými odrazovými sklíčky. No jistě! U všech světlušek, co jich v našem lese je. To je ono! Vždyť ten nešťastný Pepík nebyl vůbec vidět. Na jeho kole nebylo jediné světýlko a jediné to blýskavé odrazové sklíčko. To se pak

nemůžeme divit, že to tak dopadlo. To vy kamarádi určitě víte, kde má na vašem kole být světlo a kde odrazka. A určitě taky víte, jakou mají mít barvu. No samozřejmě. Vpředu bílou, vzadu červenou a na šlapátkách a paprscích kol zase oranžovou. V noci také musíte mít opravdový a dobře svítící světlomet. No zkrátka kamarádi, je toho dost a dost, co byste měli na kole mít, aby vás bylo dobře a včas vidět. Ale abychom nezapomněli na Pepíka.

Náš kamarád zůstal ležet na silnici a nevěděl nic z toho, co se kolem něj děje. Řidič auta se mu snažil poskytnout první pomoc, ale velká krvácející rána na hlavě vypadala hrozně. Za chvíli na místo přijela sanitka a policisté, a všichni se moc a moc snažili Pepíkovi pomoc. Nakonec jej houkající sanitka odvezla do nemocnice, policisté všechno změřili a zapsali, hasiči uklidili silnici a pak to vypadalo, jako by se vůbec nic nestalo. Ale pravda je, že to jenom tak vypadalo. Od té doby uplynul celý měsíc a já už si myslel, že to s naším kamarádem dopadlo dobře, ale potom se na tom místě, kde lesní cesta ústí na silnici, objevil malý křížek a několik svíček s květinami. Každý týden k němu chodí Pepíkova maminka a tatínek a dlouho u něj stojí a...

Já vím kamarádi, že tenhle příběh neskončil dobře, ale právě proto vám jej vyprávím. Abyste si při každé cestě, ať už jdete pěšky nebo na kole, vzpomněli na radu mojí maminky a vůbec všech maminek, co jich na světě je: „NA KAŽDÉ CESTĚ JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ DOJÍT V POŘÁDKU. KAMKOLIV JDEŠ, JDEŠ PROTO, ABYS DOŠEL“.

A teď kamarádi úkoly pro vás

Jestlipak víte, od kolika roků může cyklista jezdit po silnici?

Zkuste si kamarádi vyjmenovat a napsat, jak musí být vybavené vaše jízdní kolo, se kterým chcete jezdit po silnici.

Jestlipak víte kamarádi, co musí mít cyklista na hlavě, když vyjede na kole?

Vyjmenujte a napište jaké odrazky a světla musí mít cyklista na kole. A nezapomeňte napsat, kde je musí mít.

Zkuste si namalovat všechny dopravní značky, které znáte a napište k nim, co znamenají.